

Tabele orzeczeń Sądu Najwyższego
i Sądu Apelacyjnego w Warszawie
w sprawach konkurencji za I. półrocze 2013 r.

**I. Tabela orzeczeń SN (sygn. akt III SK)
wydanych w okresie od 1.01. do 31.06.2013 r.**

A. Postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

Lp.	Sygnatura. Data. Przedmiot sporu. Strony	Najważniejsze wskazane zagadnienia prawne	Uzasadnienie
1.	30/12 2013.03.06 naruszenie zbiorowych interesów konsumentów T.S.A. przeciwko Prezesowi UOKIK • Wyrok SA z 29.11.2011 • Wyrok SOKIK z 23.11.2010 • Decyzja Prezesa z 4.09.2009 skarga kasacyjna strony powodowej	1. Ustalenie wiążącej interpretacji art. 14 ust. 6 pkt 2 w związku z art. 17 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych”. W uzasadnieniu wniosku podniósł, że wyrok SA oczywiście narusza prawo przez błędną interpretację art. 14 ust. 6 pkt 2 w związku z art. 17 pkt 1 ustawy o usługach turystycznych, co spowodowało nałożenie na powoda kary bez uzasadnionej podstawy i w nadmiernej wysokości. Do tej pory SN nie wypowiedział się w przedmiocie interpretacji powołanych przepisów, a wniosek jest dodatkowo uzasadniony potrzebą ich wykładni	W uzasadnieniu wniosku powód trafnie wywodzi, że brak wypowiedzi SN przedmiocie wykładni przepisów powołanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania może przemawiać za występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Nie zwalnia to jednak powoda z obowiązku odpowiedniego sformułowania takiego zagadnienia oraz przedstawienia jurystycznej argumentacji wykazującej istnienie interesu publicznego w rozstrzygnięciu zagadnienia przez SN w określony sposób. Tymczasem „ustalenie wiążącej interpretacji art. 14 ust. 6 pkt 2 w związku z art. 17 ustawy o usługach turystycznych” niewątpliwie nie stanowi zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398 ⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

2.	43/12 2013.04.04 o ochronę konkurencji Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Uslugowe G.S.A. przeciwko Prezesowi UOKiK • Wyrok SA z 21.09.2011 • Wyrok SOKiK z 15.11.2010 • Decyzja Prezesa z 20.04.2007 skarga kasacyjna strony pozwanej	1. „Czy warunkiem wystarczającym do stwierdzenia stosowania praktyki określonej w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy tj. zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję polegającego na pośrednim ustaleniu cen, jest wykazanie faktu zawarcia tego porozumienia poprzez dowody bezpośrednie w postaci aneksów do umów dystrybucyjnych, ustalających maksymalne rabaty do dalszej odsprzedaży towarów, czy też konieczne jest wykazanie zawarcia tego porozumienia innymi okolicznościami, jak np. wiedzą dystrybutorów o wysokości rabatów udzielonych innym dystrybutorom, wzajemnym kontrolowaniem stosowania maksymalnych rabatów określonych w umowach dystrybucyjnych?”. 2. Potrzeba wykładni przepisu art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy w zakresie kryteriów, jakie należy stosować przy wykładni pojęcia porozumienia w kontekście zaistnienia porozumienia między przedsiębiorcą a dystrybutorami produkowanych lub sprzedawanych przez niego towarów oraz sposobu udowodnienia tego porozumienia.	Z wniosku o przyjęcie skargi Prezesa Urzędu do rozpoznania wynika, że wykładnia tego samego przepisu budzi wątpliwości interpretacyjne skutkujące powstaniem na tle niniejszej sprawy istotnego zagadnienia prawnego; przepis ten jest rozbieżnie interpretowany w orzecznictwie sądowym; a dodatkowo wyrok SA jest w ewidentny sposób sprzeczny z oczywistą, nie budzącą żadnych wątpliwości oraz jednoznaczną i utrwaloną wykładnią art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy. Taka ambisencja uniemożliwia precyzyjne wyjaśnienie tych sprzeczności, przez co uniemożliwia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie istotnego zagadnienia prawnego ograniczono się jedynie do przedstawienia problemu prawnego a nie wyводу prawnego. Dodatkowo zdefiniowany w skardze Prezesa Urzędu problem prawny nie pozostaje w związku z treścią art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy, który to przepis ustanawia zakaz porozumień ograniczających konkurencję w odniesieniu do porozumień cenowych. Chybione jest formułowanie na tle tego przepisu zagadnienia prawnego dotyczącego środków dowodowych, za pomocą których organ antymonopolowy może wykazywać zawarcie porozumienia. Zasadniczą przesłanką, jaką należy wykazać w przypadku powołania się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest występowanie orzecznicznych lub doktrynalnych rozbieżności w wykładni przepisu, a nie w praktyce jego stosowania.

3.	44/12 2013.04.12 o ochronę konkurencji N.S.A. przeciwko Prezesowi UOKIK z udziałem zainteresowanej TP.S.A. • Wyrok SA z 22.02.2012 • Wyrok SOKIK z 29.10.2007 • Decyzja Prezesa z 20.04.2007 skarga kasacyjna strony pozwanej	1. Czy sąd drugiej instancji orzekający na skutek uchylecia wyroku przez SN po przeprowadzeniu postępowania kasacyjnego, w ramach którego wiążącej wykładni przepisów prawa unijnego dokonał TSUE, może zastosować przepisy prawa unijnego z pominięciem wykładni dokonanej w tej sprawie przez TSUE. 2. Czy decyzja o umorzeniu postępowania antymonopolowego w przypadku ustalenia stanu faktycznego wskazującego na brak stosowania przez przedsiębiorcę praktyki ograniczającej konkurencję, o której mowa w przepisie art. 82 TWE (obecnie art. 102 TFUE), wyczerpuje zakres zdecydowania o braku podstaw do działania ze strony organu antymonopolowego w myśl art. 5 akapit drugi rozporządzenia 1/2003.	1. Powołane we wniosku zagadnienie prawne zostało już rozstrzygnięte zarówno w orzecznictwie TS (wyroki TS z 16 stycznia 1974 r. w sprawie 166/73 <i>Rheinmühlen Düsseldorf p. Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel</i>, Rec. 1974, s. 33; z 12 lutego 1974 r. w sprawie 146/73 <i>Rheinmühlen Düsseldorf p. Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel</i>, Rec. 1974, s. 139, a ostatnio z 9 marca 2010 r. w sprawie C-378/08 <i>ERG i in.</i>, Zb. Orz. 2010, s. I-1919, pkt 26), jak i SN (postanowienie z dnia 28 kwietnia 2010 r., III CZP 3/10). 2. Nie zachodzi również potrzeba rozstrzygnięcia drugiego z przedstawionych zagadnień prawnych, ponieważ SN wypowiedział się w tej kwestii zarówno w uzasadnieniu postanowienia o przedłożeniu pytania prejudycjalnego w sprawie III SK 2/09, jak i w powołanym powyżej wyroku z dnia 8 czerwca 2011 r.
4.	53/12 2013.06.05 naruszenie zbiorowych interesów konsumentów Politechnika w W. przeciwko Prezesowi UOKIK • Wyrok SA z 22.03.2012 • Wyrok SOKIK z 16.09.2009 • Decyzja Prezesa z 08.09.2008 skarga kasacyjna strony powodowej	Czy art. 160 ust. 3 Prawa o szkolnictwie wyższym w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 18 marca 2011 r. nakłada na uczelnie obowiązek określenia w umowach o warunkach odpłatności za studia, zawieranych ze studentami studiów niestacjonarnych, również warunków odpłatności za powtarzanie zajęć, semestru lub roku z powodu niezadowolających wyników w nauce oraz za zajęcia nieobjęte planem studiów, czy też obowiązek ten obejmuje wyłącznie określenie wysokości opłaty za studia i nie dotyczy warunków odpłatności za usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 Prawa o szkolnictwie wyższym	Sformułowane przez powoda zagadnienie prawne odnosi się do wzajemnych relacji między pojęciami „studiów” oraz „usług edukacyjnych”. Relacje te wyjaśniono zaś we wcześniejszym wyroku SN z dnia 14.07.2011 r., III SK 6/11. SN przyjął w nim, że zawarte w art. 99 ust. 1 Prawa o szkolnictwie wyższym w brzmieniu obowiązującym do 1.10.2011 r. rozróżnienie między studiami stacjonarnymi i niestacjonarnymi co do szczegółowych usług świadczonych w ramach prowadzonych studiów wynikało z nieodpłatnego charakteru studiów stacjonarnych. Stąd pobieranie opłat za konkretne usługi świadczone w ramach studiów stacjonarnych wymagało wyraźnego upoważnienia. Natomiast uprawnienie do pobierania opłat za takie same usługi świadczone w ramach studiów niestacjonarnych wynikało z art. 99 ust. 1 pkt 1 Prawa o szkolnictwie wyższym.

5.	56/12 2013.06.21 naruszenie zbiorowych interesów konsumentów Cyfrowy Polsat S.A.w W przeciwko Prezesowi UOKiK • Wyrok SA z 13.04.2012 • Wyrok SOKiK z 12.08.2011 • Decyzja Prezesa z 31.12.2009	1. Czy SO w postępowaniu w sprawach z zakresu ochrony konkurencji może przeprowadzić w całości postępowanie dowodowe z urzędu (art. 232 zd. 2 k.p.c.); 2. Czy na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy karalne są tylko 3 praktyki naruszające zik, czy także zachowania zagrażające zbiorowym interesom konsumentów 3. Czy praktyka naruszająca zik (art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy) aby być czynem sankcjonowanym karą pieniężną z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy musi być czynem karygodnym, to jest czynem społecznie niebezpiecznym, a zatem czy czyn (praktyka) nie będący społecznie niebezpiecznym (lub będący społecznie niebezpiecznym w stopniu znikomym) jest takim deliktem administracyjnym zagrożonym sankcją administracyjną w postaci kary pieniężnej?	1. „Oparcie rozstrzygnięcia SOKiK o dowody zebrane w postępowaniu administracyjnym nie stanowi o ich przeprowadzeniu z urzędu, jak też możliwe jest ich wykorzystanie także przy braku stosownego postanowienia dowodowego”. Stanowisko to jest zgodne z zapatrywaniami wyrażonymi w uzasadnieniach wyroków Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2011 r., III SK 52/10 oraz z dnia 13 lipca 2012 r., III SK 44/11. 2. i 3. Okoliczność, że stwierdzona w danej sprawie praktyka naruszająca zik jedynie zagraża tym interesom pozostaje bez znaczenia dla bytu samej praktyki. W niniejszej sprawie powodowi zarzucono dopuszczenie się praktyki naruszającej zik polegające na stosowaniu niedozwolonego postanowienia w wykorzystywanym przez powoda wzorcu. Dla bytu tej praktyki istotne jest, czy przedsiębiorca posługuje się w obrocie konsumenckim wzorcem zawierającym takie postanowienie. Na tym polega stosowanie postanowień wzorców umów w rozumieniu art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy. Dla stwierdzenia stosowania tej praktyki nie ma znaczenia, czy przedsiębiorca faktycznie korzysta z uprawnień przysługujących mu na podstawie takiego postanowienia.

B. Wyrok w sprawie nadużywania pozycji dominującej

Lp.	Sygnatura. Data. Przedmiot sporu. Strony itd.	Sentencja decyzji Prezesa UOKIK	Sentencja. Uzasadnienie
1.	28/12 2013.04.12 o ochronę konkurencji M. M. P. sp. z o.o. w W. przeciwko Prezesowi UOKIK • Wyrok SA z 29.03.2011 • Wyrok SOKIK z 23.04.2010 • Decyzja Prezesa z 29.12.2008 skarga kasacyjna strony powodowej	Nadużywanie przez M. M. P. Sp. z o.o. w W. pozycji dominującej na krajowym rynku sportowej prasy codziennej poprzez: 1) stosowanie na terenie w. śląskiego nieuczciwych cen Przeglądu Sportowego, co jest niezgodne z art. 8 ust. 2 pkt 1 u.o.k.k. 2) przeciwdziałanie ukształtowaniu się warunków niezbędnych do rozwoju konkurencji poprzez stosowanie na terenie w. śląskiego ceny detalicznej dziennika Przeglądu Sportowego w wysokości 1 zł, podczas gdy na pozostałym obszarze kraju cena ta jest wyższa i zróżnicowana w zależności od tygodnia, w celu eliminacji z rynku jedyne konkurenta, tj. wydawcy dziennika Sport, co jest niezgodne z art. 8 ust. 2 pkt 5 u.o.k.k.	Uchylenie zaskarżonego wyroku oraz zmiana poprzedzający go wyrok SOKIK w punktach II-VII w ten sposób, że uchyla decyzję Prezesa UOKIK z dnia 12.06.2006 r., [...] w punktach I-IV Nie oznacza to, że w każdej sprawie antymonopolowej konieczne będzie przeprowadzanie skomplikowanych analiz ekonomicznych lub badań konsumenckich jako warunku <i>sine qua non</i> prawidłowego wyznaczenia rynku właściwego (por. wyrok SN z dnia 13.07.2012 r., III SK 44/11). Jednakże w sprawach o nadużycie pozycji dominującej, a zwłaszcza w sprawach precedensowych, (...) należy od organu antymonopolowego oczekiwać szczególnej „wrażliwości” przy wyznaczeniu rynku właściwego. Zachowania powoda może być bowiem różnie oceniane w zależności od przyjętych założeń aksjologicznych. I tak przy <i>stricte</i> ekonomicznym podejściu do stosowania reguł konkurencji zachowanie powoda polegające na selektywnej obniżce cen do poziomu niższego od cen konkurenta, lecz znajdującego się powyżej poziomu uznawanego za przejaw stosowania cen drapieżnych, nie powinno zostać uznane za antykonkurencyjne. Z kolei ocena zachowania powoda dokonywana z perspektywy wpływu na interesy konsumentów jest niejednoznaczna. Czytelnicy sportowej prasy codziennej na terenie województwa śląskiego odnosili bowiem wymierną korzyść z niższej ceny Przeglądu Sportowego. Równocześnie jednak zachowanie powoda mogło prowadzić do wywołania negatywnego skutku w postaci zmniejszenia zakresu wyboru tytułów poświęconych sportowi. Wreszcie, uwzględniając odwołanie do ochrony interesów przedsiębiorców z art. 1 ustawy, zachowanie powoda można oceniać negatywnie w przypadku traktowania reguł konkurencji jako instrumentu pozwalającego na ochronę interesów ekonomicznych słabszych gospodarczo podmiotów, czy utrzymywania konkurencyjnej struktury rynku.

			Brak analiz zachowań nabywców lub analiz prasoznawczych wskazujących na zamienność obu tytułów z punktu widzenia nabywców, których zdanie ma kluczowe znaczenie z punktu widzenia substytucyjności dwóch towarów, można byłoby wprowadzić zastąpić dowodami zawierającymi dane obrazujące reakcję nabywców obu dzienników na terytorium województwa śląskiego na powrót ceny Przeglądu Sportowego do poprzedniego poziomu. W oparciu o takie dane możliwe byłoby ustalenie substytucyjności Przeglądu Sportowego i Sportu na podstawie domniemań faktycznych. Z powyższego wynika, że brak podstaw do przyjęcia, że dzienniki sportowe Przegląd Sportowy i Sport wchodzi w skład tego samego rynku właściwego oraz że rynkiem właściwym w niniejszej sprawie, na którym powód ma pozycję dominującą i na którym to rynku powód tej pozycji nadużywa jest krajowy rynek dzienników sportowych, w którego skład wchodzi oba dzienniki.

II. Tabela orzeczeń Sądu Apelacyjnego w Warszawie (sygn. akt VI ACa) wydanych w okresie od 1.01.2013 do 31.06.2013 r.

A. Orzeczenia w sprawach z zakresu ochrony konkurencji

Lp.	Sygnatura. Data. Powód. Decyzja Prezesa UOKiK wraz z sentencją.	Sentencja i uzasadnienie wyroku SOKiK	Sentencja i uzasadnienie wyroku SA
1.	1204/12 2013.03.05 Gmina Miasto O. p. Prezesowi UOKiK Nadużywanie przez Gminę Miasta O. pozycji dominującej na lokalnym rynku organizowania usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę na terenie miasta O. poprzez narzucanie uciążliwych warunków w umowach o zastępczą realizację sieci wodociągowej w postaci zapisu, iż: „po odbiorze technicznym sieci wodociągowej przez Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w O. jej właścicielem staje się nieodpłatnie Gmina O., a eksploatatorem Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w O.”	SOKiK oddalił odwołanie: Uciążliwość narzuconych warunków polegała na przyjęciu przez inwestorów obowiązku nieodpłatnego przekazania Gminie wybudowanych z własnych środków odcinków sieci wodociągowych, podczas gdy na rynku konkurencyjnym za przekazanie sieci o wymiernej wartości majątkowej inwestor otrzymałby ekwiwalent w postaci środków pieniężnych. Nie jest rzeczą Prezesa UOKiK ani Sądu ustalanie proporcji świadczeń ekwiwalentnych przy rozliczeniu analizowanych umów, gdyż nie jest to potrzebne dla ustalenia ich uciążliwości. Wystarczające jest ustalenie nieekwiwalentności świadczeń, a ściśle brak jakiegokolwiek ekwiwalentu dla inwestorów za powiększenie majątku Gminy.	SA oddalił apelację na uwzględnienie nie zasługuje argumentacja powódki, jakoby nieodpłatne wyzbycie się składnika majątku na rzecz powódki mogło być w danym wypadku uzasadnione chęcią uniknięcia przez przedsiębiorcę ponoszenia kosztów zarządzania infrastrukturą techniczną. Z akt postępowania administracyjnego wynika bowiem, że Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) nie zgadzała się na nieodpłatne przeniesienie własności urządzeń wodociągowych, powołując się na art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym zaopatrzeniu ścieków, przedstawiła również własny projekt umowy. Powyższe jednoznacznie świadczy o tym, że postanowienie o nieodpłatnym przekazaniu sieci, było kontrahentom narzucone przez powódkę, która odmawiała podjęcia negocjacji w tym zakresie.

B. Orzeczenia w sprawach z zakresu zbiorowych interesów konsumentów

Lp.	Sygnatura. Data.	Uzasadnienie wyroku SOKiK	Sentencja i uzasadnienie wyroku SA
1.	1069/12 2013.01.17 (...) sp. z o.o. w W. Przeciwko Prezesowi UOKiK	SOKiK oddalił odwołanie Nie można wykluczyć, że po zapoznaniu się z informacjami przedstawionymi przez powoda konsument odniesie błędne wrażenie co do przysługujących mu praw, co będzie miało wpływ na dalsze, podejmowane przez niego decyzje, związane z reklamacją towaru i doprowadzi do zaniechania dalszych czynności zmierzających do wyegzekwowania uprawnień zagwarantowanych przepisami ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. Mając na uwadze treść powołanego wyżej przepisu oraz przedstawioną okoliczność Sąd stwierdził, że zarzuty powoda dotyczące nieudowodnienia przez pozwanego wystąpienia rzeczywistych, negatywnych skutków stosowanej praktyki, nie zasługują na uwzględnienie.	SA oddalił apelację Wprawdzie przepis art. 1 pkt 8 ustawy j.w. przez przeciętnego konsumenta rozumie konsumenta dostatecznie dobrze poinformowanego, uważnego i ostrożnego, jednakże jego oceny nakazuje dokonać m.in. z uwzględnieniem czynników społecznych, kulturowych, językowych. Notorium stanowi wiedza, iż przeciętny Polak, czyli również przeciętny konsument – przede wszystkim ze względów społecznych i kulturowych – posiada niską świadomość prawną. Poziom konsumenta dostatecznie dobrze poinformowanego, uważnego i ostrożnego w Polsce, czyli przeciętnego, nie może w żadnej mierze odnosić do poziomu przeciętnego konsumenta w Europie Zachodniej, który od wielu dziesięcioleci poddawany jest intensywnej edukacji konsumenckiej.

2.	931/12 2013.01.22 (...) z siedzibą w P. przeciwko Wyższej Szkole (...) w P.	SOKIK zważył co następuje Przedsiębiorca może stosować postanowienia wzorca umownego określające zasady odpowiedzialności finansowej konsumenta w przypadku wcześniejszego wypowiedzenia umowy, jednak zasady tej odpowiedzialności muszą pozostawać w związku z kosztami i ryzykiem przedsiębiorcy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2007 r. III SK 21/06 OSNP 2008/11-12/181).	SA oddalił apelację należy uznać, że zastrzeżenie odstępnego w wysokości niemal 20% opłaty rocznej za kształcenie na pozwanej uczelni jest rażąco wygórowane. O abuzywności przedmiotowego postanowienia świadczy również fakt, że nakłada ono wyłącznie na konsumenta obowiązek zapłaty odstępnego nie przewidując nałożenia takiego obowiązku na przedsiębiorcę. Nie ulega wątpliwości, że w analizowanym wzorcu umowy nie znalazły się żadne postanowienia, które nakładały by na pozwaną obowiązek zapłaty na rzecz studenta odstępnego z powodu czy to odstąpienia od umowy przez uczelnię czy też równoznacznego w skutkach, z punktu widzenia studenta, zawieszenia kierunku lub rezygnacji z jego uruchomienia.
3.	1141/12 2013.01.22 Stowarzyszenie na Rzecz Ochrony (...) z s. w W. przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.		SA uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Uchybienie SO polegało na tym, iż przed wydaniem wyroku nie została dostrzeżona oczywista rozbieżność między treścią pozwu, odpowiedzi na pozew i pisma powoda z dnia 3 listopada 2011 r. Powyższe uchybienie ma taką wagę, że doprowadziło do tego, iż strona pozwana została pozbawiona obrony swych praw, gdyż w efekcie uniemożliwione zostało jej przedstawienie Sądowi swoich racji w kwestii postanowienia, którego dotyczył pozew. Należało uznać, iż mamy do czynienia z nieważnością postępowania, o której stanowi art. 379 k.p.c.

4.	830 /12 2013.01.31 (...) z siedzibą w P. przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł.	SOKIK zważył co następuje Kwestionowane postanowienie jest tzw. klauzulą szarą wskazaną w art. 385³ pkt 8 k.c., ponieważ uzależnia spełnienie świadczenia przez przedsiębiorcę od okoliczności zależnych tylko od jego woli. Rozszerzona prawomocność wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone (art. 479⁴³ w zw. z art. 365 k.p.c.) nie wyłącza możliwości wytoczenia powództwa przez tego samego lub innego powoda przeciwko innemu przedsiębiorcy, niebiorącemu udziału w postępowaniu, w którym zapadł wyrok, stosującemu takie same lub podobne postanowienia wzorca, jak wpisane do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. (zob. uchwała SN z dnia 7 października 2008 r., sygn. akt III CZP 80/08, publ. OSNC 2009, nr 9, poz. 118). Możliwe więc było merytoryczne rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie, pomimo iż pozwany stosował klauzulę o treści i sensie identycznym, jak klauzule już wpisane do rejestru klauzul niedozwolonych.	SA oddalił apelację Nie ma znaczenia, czy i w jaki sposób pozwany wykorzystywał abuzywne postanowienie regulaminu w umowach z konsumentami, skoro samo postanowienie było częścią Regulaminu, który potencjalnie mógł być stosowany w tych umowach. W ocenie Sądu odwoławczego, art. 385² k.c. w ogóle nie ma zastosowania do kontroli abstrakcyjnej postanowień umownych we wzorcach, a wyłącznie do kontroli incydentalnej umowy zawartej z wykorzystaniem takiego wzorca. Sąd Okręgowy nie mógł więc naruszyć powołanego przepisu, skoro dokonywał kontroli abstrakcyjnej postanowienia umownego wzorca.

5.	1187/12 2013.02.28 (...) w P. przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.		SA uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania W przedmiotowej sprawie sędzia delegowana do orzekania w sprawie upoważniona była do orzekania w wymiarze jednej sesji w miesiącu. Sesja ta miała miejsce w dniu 17 maja 2012 r. Skoro zatem ogłoszenie orzeczenia w sprawie nastąpiło w tym samym miesiącu – w dniu 30 maja 2012 r. uznać należy, że delegacja udzielona sędziemu nieobejmowała sporządzenia, podpisania sentencji wyroku i jego ogłoszenia. Wobec powyższego uznać należało, że postępowanie w zakresie posiedzenia w dniu 30 maja 2012 r. dotknięte jest nieważnością w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c., co skutkuje uchyleniem zaskarżonego wyroku, zniesieniem postępowania w zakresie posiedzenia w dniu 30 maja 2012 r. i przekazaniem sprawy SO do ponownego rozpoznania.

6.	1241/12 2013.03.06 E. H. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.	SOKIK zważył co następuje (...) S.A. w W. posługuje się wzorcem umowy, na podstawie którego „Pisma kierowane do ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uposażonego pod ich ostatni znany (...) S.A. adres korespondencyjny uważa się za doręczone i wywierające skutki prawne po upływie 30 dni od daty wysłania”. Klauzula ta nie odróżnia różnych sytuacji, które mogą być przyczyną niepodjęcia korespondencji przez klienta, jak chociażby jego pobyt w szpitalu, błąd operatora pocztowego, itd., a więc nie różnicuje przyczyn niepodjęcia przesyłki, zaś przyczyn nieodebrania przesyłki przez klienta może być wiele.	SA oddalił apelację Pozwany pomija istotny element zakwestionowanego postanowienia, mianowicie, że zgodnie z tą klauzulą skutek prawny doręczenia ubezpieczonemu korespondencji następuje po upływie 30 dni od dnia wysłania. Zatem pozwany w ogóle nie wiąże skutku doręczenia z dojściem oświadczenia woli do adresata. Z zakwestionowanego postanowienia wynika, że skutek doręczenia następuje zawsze, bez względu na to, czy przesyłka dotarła do adresata, czy np. zaginęła, co uniemożliwiało jej doręczenie adresatowi na jakikolwiek adres, czy z przyczyn losowych adresat nie podjął przesyłki. Tymczasem podkreślić należy, że w świetle przepisu art. 61 k.c. zdarzeniem istotnym dla skuteczności oświadczenia woli jest jego dojście do adresata w taki sposób, aby mógł on zapoznać się z jego treścią.
7.	1243/12 2013.03.06 J. K. przeciwko (...) Spółka Jawna (...) z siedzibą w S.		SA uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sąd Apelacyjny uznał, iż nie ma żadnych wątpliwości co do tego, iż pozwana posługiwała się kwestionowanym zapisem regulaminu i stosowała go w obrocie z konsumentami. Sporny regulamin stanowił niewątpliwie wzorzec umowy w rozumieniu art. 384 kc. Należało zatem rozważyć, czy przedstawione przez powoda postanowienie jest niedozwolone, gdyż pozostaje w sprzeczności z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta, czy też nie. SO zaniechał jednak takich rozważań. Zdaniem SA, SO nie rozpoznał istoty sprawy, którą było stwierdzenie abuzywności (bądź nie) kwestionowanego postanowienia.

8.	1245/12 2013.03.15 J. K. przeciwko (...) Spółka Jawna (...) w S.	SOKIK oddalił powództwo Zdaniem SO, wobec nie udowodnienia, zgodnie z regulami art. 232 k.p.c., przez powoda faktu stosowania w praktyce przez pozwaną spółkę zakwestionowanego wzorca umownego „Regulaminu” tj. użycia go w konkretnym stosunku prawnym, roszczenie powoda należało oddalić. W szczególności, Sąd ten wskazał, że z treści załączonego do pozwu wydruku zamówienia nie wynika, że zamawiający potwierdza, że zapoznał się z treścią regulaminu oraz, że brak jest jakiegokolwiek odwołania się do jego treści. Samo zaś umieszczenie regulaminu na stronie internetowej nie świadczy jeszcze o jego stosowaniu w praktyce, a także o tym, że stanowi on wzorzec umowy w rozumieniu art. 384 k.c. Strona powodowa jednocześnie nie przedstawiła żadnych dowodów na to, że pozwana regulamin rzeczywiście stosowała w kontaktach z konsumentami.	SA oddalił apelację Zakwestionowany regulamin został umieszczony na stronie internetowej sklepu pozwanej i został udostępniony w zakwestionowanej treści konsumentom. Jako taki zaś, stanowi wzorzec umowy podlegający kontroli przez przyzmat art. 385 ¹ k.c. i 385 ³ k.c. W tych okolicznościach zakwestionowane postanowienie regulaminu należy uznać za sprzeczne z ustawą, a zatem nieważne. Stwierdzenie to czyni zaś przeszkodę do dalszego badania spornego postanowienia regulaminu w aspekcie niedozwolonej klauzuli umownej. Zgodzić się trzeba, bowiem z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 13 stycznia 2011 roku wydanej w sprawie III CZP 119/10 (LEX 688470), że „Postanowienie wzorca umownego sprzeczne z bezwzględnie obowiązującym przepisem ustawy, nie może być uznane za niedozwolone postanowienie umowne (art. 385 ¹ § 1 k.c.)”.
9.	1337/12 2013.03.15 B. W. przeciwko Bankowi (...) S.A. z siedzibą w K.	SOKIK zważył co następuje Egzekwowanie należnych od klientów opłat na drodze postępowania windykacyjnego jest zatem wyłącznie kwestią wyboru wierzyciela, nie jest bowiem podstawową, normalną formą egzekwowania świadczeń od dłużników. Tak więc skoro pozwany w przypadku nieterminowej spłaty zobowiązań swoich klientów decyduje się na prowadzenie procedury windykacyjnej to obowiązany jest również do jej pokrycia. Obciążanie natomiast dłużnika tymi kosztami jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumentów, gdyż nie są to czynności niezbędne, a koszty kontaktu z dłużnikiem mieszczą się w ramach obowiązku współdziałania przy wykonaniu zobowiązania przez wierzyciela zgodnie z art. 354 § 2 k.p.c.	SA oddalił apelację Należy podkreślić, iż postanowienie wzorców umownych tożsame z przedmiotową klauzulą zostały już wpisane do rejestru klauzul niedozwolonych prowadzonego przez Prezesa UOKiK. W tym miejscu należy podnieść, iż dla uznania, że klauzula wpisana do rejestru i klauzula z nią porównywana są tożsame w treści nie jest konieczna dokładna literalna identyczność tych postanowień. Rozbieżność użytych wyrażen, zmiana szyku zdania czy zastosowanie synonimów nie eliminuje bowiem abuzywnego charakteru ocenianego postanowienia.

10.	894/12 2013.03.21 Bank (...) S.A. w W. przeciwko Prezesowi UOKiK	SOKiK zważył co następuje SOKiK uznał za uzasadnione odwołanie powoda jedynie w części tj. orzeczenia o karze. W pozostałym zakresie, analizując przepis art. 24 uokik Sąd ten stwierdził, że zarzucana powodowi praktyka spełniała wskazane w nim kryteria, ocenił też, że postanowienie wzorca o treści „w przypadku umów kredytu zawartych na okres powyżej 5 lat, Bank (...) zastrzega sobie prawo zmiany postanowień Regulaminu” jest tożsame co do istoty oraz skutków z postanowieniem wpisanym do rejestru więc odwołanie w tym zakresie podlegało oddaleniu. Odnośnie do punktu III decyzji, SOKiK wskazał, że Prezes UOKiK wykorzystał w nim kompetencję przyznaną mu przepisem art. 27 ust 2 w zw. z art. 26 ust 2 u.o.k.k. do wskazania przedsiębiorcy środków usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. Z kolei w odniesieniu do praktyki określonej w punkcie II decyzji, SO wyjaśnił, że skutki te występują pomimo zaprzestania przez powoda praktyki. W rezultacie odwołanie również i w tym zakresie podlegało oddaleniu.	SA oddalił apelację Zdaniem SA kara ustalona przez SO odpowiada bowiem kryteriom wskazanym w art. 111 okik w zw. z art. 106 ust 1 pkt 4 okik. Wbrew zarzutom apelacji, SO, mimo wadliwej oceny co do podstaw niewymierzenia powodowi kary za poprzednie naruszenie ustawy, samą okoliczność uprzedniego naruszenia przepisów przy ustalaniu wymiaru kary w przypadku naruszenia opisanego w punkcie II skarżonej decyzji brał pod uwagę. Za przesłankę obciążającą, uznał również ogólnopolski zasięg naruszenia. Obie wskazane przesłanki, jako wpływające na podwyższenie wymiaru kary, SO ocenił zarówno w odniesieniu do kary wymierzonej w punkcie IV. 1 jak i w punkcie IV. 2 decyzji, i wynika to jednoznacznie z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku

11.	1323/12 2013.04.04 (...) w P. przeciwko (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w G.	SOKIK zważył co następuje Zapis o treści „Bank zastrzega sobie prawo zmiany niniejszego Regulaminu [...]” ma charakter wyłącznie deklaracyjny i potwierdza prawa i obowiązki wynikające z bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa. Przedmiotowa klauzula informuje jedynie, że stosowany przez pozwanego Regulamin może ulec zmianie. Brak jest zatem w ocenie Sądu I instancji podstaw do uznania, że zapis ten jest sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interes konsumentów.	SA oddalił apelację Kwestionowane postanowienie umowne o treści nie narusza dyspozycji art. 385 ¹ k.c., co zarzucił skarżący. Słusznie stwierdził Sąd Okręgowy, iż brak jest podstaw by uznać, iż analizowana klauzula kształtowała prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Zapis ten wyraża bowiem jedynie uprawnienie do modyfikacji trwającego stosunku umownego o charakterze ciągłym, co stanowi w istocie powtórzenie uprawnienia wynikającego z dyspozycji art. 384 ¹ k.c. Konsumentowi zagwarantowano przy tym uprawnienie do wypowiedzenia umowy.
12.	1324/12 2013.04.04 K. B. przeciwko (...) Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.	SOKIK zważył co następuje Klauzula o treści „W razie odstąpienia od Umowy Ubezpieczenia Towarzystwo zwraca Ubezpieczającemu Wartość Rachunku Ubezpieczającego, ustaloną według wyceny Jednostek Uczestnictwa najpóźniej z dnia Wyceny po dniu zaakceptowania przez Towarzystwo oświadczenia o odstąpieniu od Umowy Ubezpieczenia, zwiększoną o pobrane opłaty, wskazane w § 18 ust. 1 pkt. 1-6.” Stanowi niedozwolone postanowienie umowne, bowiem spełnia przesłanki klauzuli abuzywnej określonej w art. 385(3) pkt 12 k.c. Stosownie do treści art. 385 ³ pkt 12 k.c. w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności wyłączają obowiązek zwrotu konsumentowi uiszczonych zapłat za świadczenie nie spełnione w całości lub części, jeżeli konsument zrezygnuje z zawarcia umowy lub jej wykonania.	SA oddalił apelację Przechodząc do zarzutów dotyczących klauzuli uznanej za abuzywną przez SO w punkcie I.1. zaskarżonego wyroku, zważyć należy, że żaden z nich nie znalazł aprobaty Sądu Apelacyjnego. Uregulowanie stosunku prawnego w sposób jaki uczynił to pozwany pozostaje niewątpliwie w sprzeczności z zasadą ekwiwalentności świadczeń powodując tym samym nierównomierne rozłożenie praw i obowiązków stron umowy ze szkodą dla konsumenta. Pozwany na podstawie przedmiotowego postanowienia w sposób dowolny zatrzymuje część opłat uiszczonych przez klienta w związku z jego rezygnacją z ochrony ubezpieczeniowej. W ten sposób pozwany otrzymuje część świadczenia klienta sam będąc zwolniony od spełnienia własnego świadczenia.

13.	1096/12 2013.04.17 (...) z siedzibą w P. przeciwko (...) w T.	SOKIK zważył co następuje kwestionowana przez powoda klauzula stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385(1) § 1 k.c. W ocenie SO obliczenie, a następnie ustalenie opłaty za drugi i kolejne lata studiów, jest zmianą umowy łączącej konsumenta – studenta z przedsiębiorcą – (...). Dotychczasowa wysokość opłat zostaje bowiem zastąpiona nową, której wysokości konsument w chwili podpisywania umowy z przedsiębiorcą nie znał i znać nie mógł, skoro zależy od wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych. W tej sytuacji obowiązkiem przedsiębiorcy, zgodnie z treścią art. 384(1) k.c., jest powiadomienie konsumenta o zmianie treści umowy poprzez doręczenie informacji o zmianie wysokości opłat za drugi i kolejne lata studiów. Sporne postanowienie wyczerpuje treść klauzuli przewidzianej w art. 385(3) pkt 12 k.c. i przesądza o jej abuzywności.	SA oddalił apelację Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy stwierdzić należy, iż kwestionowany zapis wzorca umowy niewątpliwie godzi w równowagę kontraktową stron, stawiając konsumenta na pozycji daleko mniej korzystnej niż przedsiębiorcę. Za nieskuteczne uznać zatem należy podważanie oceny, iż przytoczone w pozwie postanowienie ma charakter abuzywny. W odniesieniu do zakwestionowanego postanowienia SO prawidłowo wskazał na spełnienie wszystkich przesłanek warunkujących uznanie danego postanowienia umownego za niedozwolone.

14.	1369/12 2013.04.17 (...) w P. przeciwko Gminie B.	SOKIK oddalił powództwo „Przepisy porządkowe...” uchwalone przez Radę Miejską B. stanowią przepisy prawa miejscowego. Treść tych przepisów nie podlega natomiast, jako akt prawa miejscowego, badaniu w trybie postępowania o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone przez SOKIK. Zgodnie z art. 479 ³⁸ § 1 k.p.c. legitymację bierną do występowania w sprawie posiada oferent, który mógłby zawrzeć z konsumentem umowę, zawierającą postanowienie zakwestionowane pozwem. Gmina B. nie występuje jako przedsiębiorca stosujący wzorzec umowy cywilnoprawnej, a tylko taki podmiot może być kontrolowany pod kątem abuzywności klauzul. Gmina jest organem władzy samorządowej stanowiącej zgodnie ze swymi uprawnieniami przepisy prawa miejscowego, które nie mogą być traktowane jako wzorzec umowy stosowany przez przedsiębiorcę w obrocie z konsumentami.	SA oddalił apelację Prawidłowo ocenił Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, że przepisy prawa miejscowego, uchwalone przez Radę Miejską B. podlegają ocenie przez sąd administracyjny co do swej legalności na podstawie przepisów ustawy o samorządzie gminnym, nie stanowią natomiast wzorca umowy, podlegającego ocenie w postępowaniu cywilnym.
15.	1371/12 2013.04.17 (...) w P. przeciwko Gminie B.		
16.	1373/12 2013.04.26 (...) w P. przeciwko Gminie B.		
17.	1435/12 2013.04.23 (...) w P. przeciwko R. Ł.	SOKIK zważył co następuje Więź łącząca pozwaną z uczestnikami konkursu winna być kwalifikowana jako umowa o udział w konkursie na zasadach określonych w regulaminie. Opracowany Regulamin stanowi ofertę zawarcia umowy o udział w konkursie, natomiast złożenie pisemnej deklaracji udziału należy uznać za złożenie oświadczenia woli przez przystępującego do konkursu uczestnika. W konsekwencji sporny zapis Regulaminu może podlegać ocenie SOKIK w zakresie abuzywności jego postanowień.	SA zmienił zaskarżony wyrok w całości poprzez oddalenie powództwa Organizowany przez pozwaną konkurs stanowił przyrzeczenie publiczne w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego i sporny regulamin nie może być uznawany za ofertę zawarcia umowy i nie stanowi wzorca umownego. W sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, że strony łączyła umowa o udział w konkursie na zasadach określonych w regulaminie.

18.	1526/12 2013.04.26 (...) w P. przeciwko (...) Bank S.A. we W.	SOKIK zważył co następuje W ocenie Sądu, brak jest natomiast w przedmiotowej klauzuli dokładnego określenia czasu i częstotliwości dokonywania poszczególnych czynności przez pozwanego. Nie można uznać za wystarczające, iż czynności te są dokonywane po stwierdzeniu faktu bezskuteczności poprzedniej czynności, gdyż jest to termin nieostry i może prowadzić do pokrzywdzenia konsumenta. Nie sposób również zgodzić się z wysokością stawek podanych przez pozwanego i uzasadnianiem ich kosztami jednostkowymi koniecznymi do poniesienia w celu realizacji danej czynności windykacyjnej. Czynności windykacyjne należą bowiem do zakresu obowiązków pracowników banku, a więc nie generują dodatkowych kosztów po stronie pozwanego, którego obciążają jedynie koszty związane z przesłaniem korespondencji dłużnikowi.	SA oddalił apelację Zakwestionowana w pozwie klauzula rzeczywiście spełnia wszelkie warunki abuzywności. Kwestię wygórowania opłat Sąd Okręgowy stwierdził zapewne na podstawie swego doświadczenia życiowego, a więc zbędnym było powoływanie się na konkretne dowody. SA podzieliła stanowisko SO w tej mierze; nie wiadomo bowiem, dlaczego wysłanie monitów (wezwań do zapłaty) kosztować ma kredytobiorcę aż 15 zł, skoro znaczek (w omawianym okresie) kosztował ok. 2 zł; czyżby koszty zatrudnienia pracownika działu windykacji wynosiły aż 13 zł?

19.	1509/12 2013.04.26 Prezes UOKiK przeciwko (...) S.A. w K.	SOKiK zważył co następuje klauzula o brzmieniu: „Strony zastrzegają sobie prawo negocjowania terminu realizacji przedmiotu Umowy w przypadku, gdy warunki atmosferyczne lub inne wymienione w § 9 ust. 6 przyczyny uniemożliwiają prowadzenie robót” została także przez sąd I instancji oceniona jako niedozwolona z uwagi na niesprecyzowanie zakresu użytego w niej pojęcia warunków atmosferycznych oraz użytego w § 9 ust. 6 umowy pojęcia siły wyższej, przez co narusza dobre obyczaje oraz rażąco narusza interes konsumenta zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. jak również z uwagi na to, że przyznaje kontrahentowi konsumenta uprawnienia do dokonywania wiążącej interpretacji umowy zgodnie z art. 385³ pkt 9 k.c.. W ocenie Sądu użyte w zakwestionowanym postanowieniu sformułowanie „uniemożliwiają prowadzenie robót” jest niejednoznaczne.	SA zmienił częściowo zaskarżony wyrok Nie jest sprzeczne z dobrymi obyczajami nałożenie na konsumenta obowiązku renegotjowania terminu realizacji umowy, w sytuacji gdy termin ten jest niemożliwy do zachowania z przyczyn całkowicie niezależnych od drugiej strony umowy i wyjątkowych. Natomiast okoliczności, na które powołuje się Prezes UOKiK, iż pozwany zakwestionowane postanowienie umowne będzie starał się wykorzystywać w celu sterowania terminem wykonania przedmiotu umowy by uniknąć odpowiedzialności np. za swoje zaniedbania lub błędy, dotyczy już kwestii wykonywania umowy, które konsument będzie miał prawo zakwestionować odwołując się właśnie do literalnego brzmienia zakwestionowanego postanowienia wzorca umowy.

20.	1571/12 2013.04.26 Prezes UOKIK przeciwko z siedzibą w N. (Szwajcaria)	SOKIK zważył co następuje Klauzulę „Wnioskodawcy potwierdzają, że zrozumieli, akceptują i będą przestrzegać postanowień i oświadczenia o prywatności, Regulaminu Stadionu i niniejszych Warunków, które to dokumenty można znaleźć na stronie internetowej (...). Za wiążącą uznaje się ostatnią wersję takich dokumentów opublikowaną dnia 1 czerwca 2012 roku” (2) – należało uznać za abuzywną. Zgodnie z art. 385(3) pkt 4 k.c., uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, z którymi konsument nie miał możliwości zapoznać się przed zawarciem umowy. Konsument nie może się zgodzić na postanowienia kontraktu, które nie są mu znane albo zostaną przedstawione dopiero po podpisaniu umowy.	SA zmienił częściowo zaskarżony wyrok Sąd II instancji podziela stanowisko strony pozwanej. Koniecznym staje się odwołanie do przepisów ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych. Właśnie w związku z zapewnieniem bezpieczeństwa imprezy masowej określone obowiązki powołana ustawa nakłada także na uczestników imprezy (widzów, kibiców). Z art. 8 ust. 1, art. 22 ust. 1 pkt 2 i art. 54 ust. 1 ustawy wynika obowiązek znajomości postanowień regulaminu obiektu imprezy masowej. Regulamin obiektu (tu każdego ze stadionów, na których są rozgrywane mecze w ramach (...)) może więc powstać później niż rozpoczęcie procedury sprzedaży biletów, bowiem opracowanie zasad bezpiecznego i prawidłowego przebiegu imprezy będzie zawsze podyktowane okolicznościami wpływającymi na np. na bezpieczeństwo, których zaistnienia nie można przewidzieć w dacie zakupu biletu, a związanie nimi uczestników imprezy nie jest ani rażącym naruszeniem interesów konsumenta, ani nie pozostaje w sprzeczności z dobrymi obyczajami, tym samym również nie może podlegać ocenie na podstawie art. 385(3) pkt 4 k.c.

21.	1433/12 2013.05.09 Stowarzyszenia na Rzecz Ochrony (...) z siedzibą w B. przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.	SOKIK oddalił powództwo W ocenie SO, pod pojęciem „każdej osoby prawnej, która w umowach objętych dyrektywą działa w celach dotyczących przedsiębiorstwa” nie mieści się pozwany, jako podmiot prowadzący stronę internetową o charakterze informacyjnym. Sąd ten wskazał, że wprawdzie art. 2 lit. c Dyrektywy nie przewiduje, aby sprzedawcą towarów (dostawcą usług) musiał być wyłącznie „sprzedawca” w znaczeniu ścisłym, a więc będący stroną umowy sprzedaży w rozumieniu kodeksu cywilnego, jednakże za pośrednictwem strony internetowej pozwany nie oferuje do sprzedaży żadnych towarów ani usług, a zatem nie dochodzi za jej pomocą do zawarcia jakiegokolwiek umowy pomiędzy konsumentem a przedsiębiorcą. Sąd pierwszej instancji uznał za wadliwy także pogląd powoda, że „Regulamin serwisu” spełnia rolę licencji na korzystanie z utworu, o jakiej mowa w ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych i z tej przyczyny spełnia warunki do uznania go za wzorzec umowy.	SA zmienił zaskarżony wyrok w całości Nie ulega wątpliwości, że serwis internetowy, którego dotyczą postanowienia wskazane w petitum pozwu, ma na celu skłonienie jak największej liczby konsumentów do zakupu produktów oferowanych w sklepach (...) poprzez podawanie informacji o firmie i oferowanych produktach, a w szczególności o zobowiązaniach konsumenckich pozwanego, lokalizacji jego sklepów, a także przykładowych oferowanych produktach. Nie jest więc prawdą twierdzenie pozwanego, że na skutek korzystania z serwisu konsument nie uzyskuje jakichkolwiek korzyści. Korzyści te uzyskuje niewątpliwie także pozwany, gdyż zadowoleni z możliwości korzystania z zasobów serwisu konsumenci chętniej robią u niego zakupy. W związku z powyższym należy przyjąć, że stosowany przez pozwanego „Regulamin serwisu” jest wzorcem umownym w rozumieniu art. 384 k.c., przez co możliwe jest dokonanie oceny zaskarżonych postanowień z punktu widzenia ich abuzywności.

22.	1479/12 2013.05.10 (...) w P. przeciwko (...) sp. z o.o. w W.	SOKIK zważył co następuje SO uznał za niedozwolone i zakazał pozwanemu wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści: „Odpowiedzialność Organizatora wobec Uczestnika z tytułu realizacji promocji zostaje ograniczona do wysokości udzielonego przez (...) rabatu, z zastrzeżeniem, że ten sam Uczestnik może wielokrotnie brać udział w Promocji”; zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwotę 360 zł.	SA oddalił apelację Klauzula jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumentów, bowiem przewiduje wyłączenie odpowiedzialności przedsiębiorcy względem konsumenta w sytuacji niewykonania lub nienależytego wykonania umowy. Z treści klauzuli jednoznacznie wynika ograniczenie odpowiedzialności do wysokości wartości rabatu, jaki zostanie udzielony przez (...). Pozwany jest odpowiedzialny za realizację promocji, on jest organizatorem konkursu i również on przyrzeka nagrodę, dlatego też on winien być zobowiązany z tego tytułu, zatem ograniczenie jego odpowiedzialności w tym zakresie stanowi niewątpliwie naruszenie interesów konsumentów.